

Μὴν ἐγγίξῃς θεσμοὺς σωτηριῶν
 καὶ ἔλευθέρων λαῶν ἑσθῶν,
 γιὰτὶ τότε μὰς βλέπεις ἀγρίους
 καὶ παθαίνεις κακὴν συμφορὰν.

Γιὰ ρεμούλαις ποτὲ μὴ θυμῶν,
 πῆνε πῆνε Μαδέρα καὶ Πόρτο,
 μὴ σ'ὲ Σύνταγμα δ'πάνω αἰμῶν,
 γιὰτὶ τότε μὰ σφαῖρα καὶ μόρτο.

Κι' ἂν θέλῃς μακαρίως νὰ περῆς
 καὶ τὴν ἄρδια ξένοστατος νὰ στῆνῃς,
 βασιλευς χωρὶς νὰ κυβερνῆς
 κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν μὴ φυτῶνῃς.

Ζωὴ χαριτωμένη πάντα πέρνα,
 μὴ θῆνῃς μὴ παντάρα γιὰ Κουβέρνα,
 καὶ μοναχὰ τῶν ἀφῆνι τὰ κόμματα
 ν' ἀνοίγουν κατ' ἄλλῃλων λάλα στόματα.

Ἄφηνε ταῦτα τὸ μῶνα
 σ'ὲν κοιλιακὸν ἀθῶνα,
 καὶ σὸ βλέπε κι' ὄλο γέλα
 μὲ τὸν κάθε παπαρδέλα.

Μὴ γιὰ τούτα βιάζῃς πόνου
 καὶ μαρζί' σ'τὴν καρδιά,
 πέρνε τὸν λουφέ σου μόνο
 καὶ μὴ βιάζῃς ταμπουδιά.

Τοῦ Συντάγματος τῆς Χάδρας
 ἀφῆς τῆς νὰ βγάλουν μαύρους.
 Τὴν δουλεῖά σου νὰ κυτῆς
 καὶ γιὰ τούταις μὴ ρωτῆς.

Σ' ὄλους δίνε τὸ δεξιὸν σου,
 δίνε καὶ τ' ἄριστορό,
 κι' ὄλους τίμα τους ἔξισου,
 κι' ἔτσι πέρνα τὸν καιρό.

Κι' ἂν τὰς σχέσεις πάντα θέλῃς
 νὰ τὰς ἔχῃς ὁμαλάς,
 μὴ Συντάγματ' ἀναστέλῃς,
 Παρλαμῆντα μὴ σφαλῆς.

Μία δοκιμὴ τοιαύτης τοιμηρᾶς ἀναστολῆς
 κι' ἕνα σφάλιμα Βουλῆς
 κόβει τόσον τὸ καρδέλι,
 δαμονίζε τὰ μαλά,
 καὶ τὸν βίον ἀναστῆλλει
 καὶ τὸ στόμα σου σφαλῆ.

Ὅποιος σ'ὲν κοινῶν τὸν σῶλο
 νοιώθει λύπη γιὰ τὰ χάλια,
 τούτος χάνει δίχως ἄλλο
 καὶ ταυγά καὶ τὰ πασχάλια.

Αὐτοτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις
 ἔχει πόθους ὀφηλοῦς,
 μένει πάντοτε χρεώστης
 τῆς κυρίας Μεγαλοῦς.

Πλὴν εὐδαίμονες αὐτοί,
 ποῦ δὲν ξέρουν πῶς καὶ τί
 διαπράττουν οἱ κρατοῦντες.

Τοῦτοι ζοῦν χωρὶς θυμοῦ,
 χωρὶς πίκρας καὶ καυμοῦ,
 καὶ χωρὶς δουλεῖαις μὲ φούνταις.

Κάλεσμα καὶ Φρασουλὴ πικρὴ τοῦ Δόν-Κάρολο τὸν νεκρό.

Ἐκοτωμένα Κορωνάτα, σὺ περνοῦσες μὴ χαρὰ,
 καὶ δὲν ἔβινες ποτὲ σου γιὰ τὰ κόμματα παρὰ,
 μὴ τ' ἐξήλευες τὸ σκηπτρον Ἀυτοκράτορος σατραπάου,
 πῆγγαινες καὶ σ'ὲ Παρίσι καὶ γλεντοῦσες κἄπου κἄπου,
 κι' ἦσουν ἕνας Πορτογυκαὶ
 πάντα φρέσκος, τοῦζοῦρ γυκαί.

Κι' ἂν ἔπιες λὲν ἐσκόπευες νὰ γίνῃς Ἀυτοκράτωρ,
 κι' ἀπόλυτος δικτάτωρ,
 νομίζω κι' ἡ Βασιλικὴ πῶς σοῦφθανε κορῶνα
 σὲ τούτον τὸν αἰῶνα,
 ἀφοῦ μ' ἐκείνην μοναχὰ περνοῦσες εὐτυχῆς
 δίχως μὲ βάρος εὐθύνων ποτὲ ν' ἀνηυχῆς.

Ἄλλ' ἂν ἤθελες νὰ δράσης γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλό,
 βασιλευς εὐδαιμονίας ἦρος, ἀλλὰ καὶ χωρὶς μαυλό.
 Τί τὸν ἤθελες τὸν Φράγκο νὰ τὸν φέρῃς ἄρον ἄρον
 νὰ σφαλῆ τὰ Παρλαμῆντα καὶ τὰ στόματα τὸν γλάρων;

Δὲν ἐκτύπηες τριγύρω τῆς κοιλίης τοὺς Ραμπγαδάδες
 καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς φαγάδες
 πῶς σ' ἐδέλεπανε μὲ ζήλεα νὰ παχαίνῃς, Βασιλεῖα,
 κι' ἤθελαν κι' αὐτοὶ νὰ κάνουν τὴν δική σου τὴν κοιλιά;

Ὅταν ἦσυχος δὲν ἔδρας ἦσουν ἔξυτους πολλοὺ
 κι' ἔκανε μετάνοιαις μπρός σου κάθε λαίμαργο σκυλί,
 μὰ σὲν ἀρχίσεις ν' ἀκούεις τοὺς κουτοὺς τοῦ Φράγκο λήρους
 καὶ Δὲ-Κάστρους ἀρχηγούς νὰ κυτῆς καὶ Ρίβετρούς,
 τότε πλέον ἀνεφάνῃς ἀληθῆς δεκατοριάδης,
 δηλαδὴ κουτεντιάδης.

Τόσους δρυχηθμοὺς ἀγρίους πῶς δὲν ἀκούεις, κουφέ;
 τί σοῦ κἄπνισε νὰ κόψῃς τὸν ἀνθρώπων τὸν λουφέ;
 Ποιὸς σ' ἐδίβαζε νὰ δείξῃς ἕνα θάρρος ἔθιμο
 καὶ τὸν Φράγκο ν' ἀγαπᾷς...
 τώρα πῆθανες καὶ πῆς,
 κι' ἔκοψε καὶ τὴν ζωὴ σου τοῦ λουφέ τὸ κόψιμο.

Σημαίνει τώρα θλιβερά μὴ νεκρικὴ καμπάνα,
 κι' ἐπὶ τὸν Τάγον ποταμῶν καὶ τὸν Γουασιάννα
 ἐκάθισα κι' ἐθρήνησα λαοὺς μικροὺς μεγάλους,
 καὶ σῶφρονας κι' ἐξάλλους,
 καὶ τὴν πορφύραν ἔκλαισα τοῦ κάθε Κορωνάτου...
 ἔχει κι' αὐτὴ τὰ δίκια τῆς κι' ὁ κόμος τὰ δικά του.

Ὅποταν λείψῃ κάθε σὰρξ ἐπὶ τῆς γῆς βροτεία
 τότε μπορεῖ τοῦ Πλάτωνος νὰ γίνῃ πολιτεία.
 Ἐφόσον ἔμεις ἔχομεν καὶ μέρος τὴν κοιλίας,
 κἂν Σύνταγμα κυριαρχῇ μὲ στέμμα Βασιλείας,
 κἂν ἀρχὴ Ἄθμος καὶ Λαός, κἂν μισητὸς σατραπῆς,
 κἂν — ἔπερ πράγμ' ἀπίστευτον — ἀντάξιος ἀγάπης,
 κάθε παρὸν πολίτευμα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
 παρὰ δουλεία σ'τῆς κοιλίης τὸ κράτος τὸ μεγάλον.

Τοῦ βίου πλέον ὑπερβάς τὴν μέσην ἡλικίαν
 μὲ πνεῦμα καὶ βλακείαν,

καί' στούς θεομούς άνατραφείς
της Ρωμαιοσύνης της σοφής,
και μελετήσας σοβαρώς κάθε μεγάλην ρησιν
παινάντων και χορτάτων,
ταυτήν εσχημάτισα πεποιθών και κρίσιν
περί πολιτευμάτων.

Παρά τόν τάφον στέκω δύο θυμάτων νέων,
και βλέπω μαινομένην την σπείραν τών φονεών,
κλαίω και τόν πατέρα, κλαίω και τόν παιδί,
και γιά τούς δύο κόβω κυκαρισμού κλαδί.

Κλαίω τά δύο θύματα
τάδεκκοτωμένα,
τού κόσμου τά παθήματα,
τό πλήθος και τόν Ένα.

Κλαίω τόν δημοκράτη, τόν σοσιαλιστή,
πού πάντ' αδελφοσύνη κι' αότιχα κηρύττει,
μά κλαίω και τόν Φράγχο τόν μεταρρυθμιστή,
πού τώτριψε μέ τρόπο κι' έπίγνε στη Μαδρίτη.

Ή Μαγουάλ διάδοχε, κίτταξε πάντα' μπρός σου
τού Δουδοβίκου την οικίαν κι' έκείνην τού πατρός σου,
και βλέπε τούς λιμάρηδες μέ τίσαρα τά μέγαρα
νά μη γενής και ού οικιά' στού χέρου τά παλάτια.

Πηλαίσα' στα κόμματα και πρότεινε τό χέρι
νά γίνης άρεστός,
και φέρε τόν Φερέρια τά πράγματα νά φέρη
στό πρόψην καθεστώς.

Παραίτησε τούς άρχηγούς κι' έλε τάγρομιάτοκα
μονάχα των νά πολεμούν,
και μέ τά μούτρα νά χυμούν
μέσ' στης' Αρχής τά πλάτωκα.

Και λέγε τους ούν εξυμνος· γενναίω πατριώται,
γιά της πατρίδος την στοργή και κίνετα και τρώτα.
Κι' έγω ούς βλέπω και γελο
μέ την στοργή σας τούτη,

μά ούν μαργάρος έν 'μίσω
γιάτ' βρωμέ μπαρούτι.

Κουτός ούν τόν πατέρα σου και ού νά μη φανής
και γιά κακό και γιά καλό μη γίνης άπηλής.
Τής δούτοχης μητέρας σου λυπήσου τούς λυγμούς
και τών κοράκιων, Μαγουάλ, φρόθισου τούς κρωγμούς.

Τό κεφαλάκι τό μικρό μέ σκέψεις άς μη ρέθη
κι' ό νοός άς μήν εξαίρεται...
έσπορος καλό καθούμένος και πού καλά γυρεύει,
και τά λοιπά τά έξέρτα.

Ο Φασουλάης' στούς λάλους και φίλους Πορτογάλλους.

Έας προσφωνώ μετά χαράς, καλοί μου Πορτογάλλοι,
συνάδελφοι' στού Σύνταγμα και σύντροφοι' στού χάλι.
Και ούς ζηγάτε θυρεών νά φάτε χασομέρηδες,
κι' έφάγατε κι' έλάφατε,
και όρο φοραίς τ' ούκόσατε ούν πρώτω κανονμέρηδες
και δίς έμουφλού' έφατε.

Κι' άν ούς έχετε τούς Κάρτες, έχομε κι' έμεις πολλούς,
όπου κάνουν πάντα κόρτε της 'Αρχής της κουραλούς.
Κάμαρα Δός Ντεπουτιάδες, ή Βουλή τών Κοινοτήτων,
κι' άλλη Κάμαρα Δός Πάρες, ή τών Επισιομητήτων,
μά κι' ή πρότη κι' ή δευτέρα έσοο πάρε λίνε μόνο
οτ καθένα φαμαρόνο.

Έσοίς έχετε τών Άνω και τών Κάτω την Βουλή,
κι' έμεις μία και καλή.
Έσίς μέ δύο Παρλαμέντα
κάνετα όρο φαλιμέντα.
Έμεις μέ ένα Παρλαμέντο
κάνετα ένα φαλιμέντο.